Θεέ μου, τί ἔγινε, σὰν εἶδαν τὶς ἐφημερίδες στὸ χωριό !... Τότε πειὰ δὲν ἔμεινε καμμιά, ποὺ νὰ μὴν....πολιτισθῆ.

Καὶ τὴν Τυρινὴ τὸ βράδυ, ποὺ θὰ γινόταν ὁ μεγάλος ὁ χορός, ἡ «ἐπίστεψῆς τῆς περιόδου τῶν χορῶν», ὅπως τὸν χαρακτήρισε καὶ ὁ προϊστάμενος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, δὲν ἔμεινε στὸ σπίτι της καμμιὰ κυρία... Τὸ χωριὸ Σεμπλὸν - Ὀριὰν εἶχε ἀναφλεγῆ ἀπὸ τὴν πρόοδο καὶ τὸν πολιτισμό, ἦταν ὁ πρωτοπόρος ὅλων τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἑλλάδος, ἡ δόξα τῆς ἐπαρχίας Κριθαροῦς !...

Ἀπὸ μιὰ βδομάδα πρὶν τὰ κορίτσια καὶ ἡ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ ὀντουλάρανε τὰ μαλλιά τους, ἔκαναν μὲ τὴ «φαλτσέτα» τοῦ μπαμπᾶ τους μανικιούρ στὰ δάχτυλά τους, προβάρανε τὶς νέες κάλτσες τους καὶ κυτταζόντουσαν ὅλη τὴν ἡμέρα στὸν καθρέφτη.

Μὲ μιὰ τέτοια προετοιμασία, μὲ ἕνα τέτοιο ὑλικό, μὲ τέτοιους πρωτεργάτας, πῶς νὰ μὴν ἀφήση ἐποχὴ ὁ τελευταῖος χορὸς τῆς Τυρινῆς καὶ πῶς νὰ μὴν ἐμπνεύση ὄχι μόνον πρωτοπόρους δημοσιογράφους, ἀλλὰ καὶ ποιητάς, ὅπως τὸν κ. Ἀνεμοδούραν, ἀπορριφθέντα τρεῖς φορὲς στὶς ἐξετάσεις τοῦ γραφείου τοῦ Ταμείου. Κι' ἀφοῦ δὲν τοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία ἔτσι νὰ σώση τοῦ κράτους τὰ οἰκονομικά, ἐθεράπευε τώρα τὶς Μοῦσες, μὲ τὰ τσιρότα τοῦ πατέρα του, ποὺ ἦταν φαρμακοποιός, κι' ἔγραφε ὅλη τὴν «Κοσμικὴ Κίνησι» τῆς Πατουλιᾶς, σὲ στίχους ἐμπνευσμένους, σὲ στίχους τοῦ «Νέου του Ρυθμοῦ», τῆς Νέας Τέχνης, ὅπως τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐποχή :

Ὅ,τι καλὸν καὶ ἐκλεκτόν, παράγει ἡ Κριθαροῦ,
καὶ τῆς Κατίγκως τῆς γνωστῆς, λογίας παρευ-
[ρέθη,
ἦταν ἐκεῖ ἡ Στάθαινα, ἡ κλεφτοκοκκοροῦ,
ποὺ συλληφθεῖσα κάποτε, πισθάγκωνα ἐδέθη !
Προσέτι παρευρέθησαν δύο μικρὰ στριγγλιάρικα,
Ξυπόλητα, λευκόλενα,
περιπαθῆ, σαλιάρικα.
Κι' ἡ ὑπὲρ πάσας τὰς κομψάς, κομψὴ κυρὰ Νικόλενα,
τὸ πνεῦμα τὸ σπιθοβολοῦν, δὲν ἔκανε νισάφι.
Ἡ δεσποινὶς Στραβάραπα ἀπήγγειλε παροίνιον,
ἡ δὲ κυρὰ Λευτέραινα ἔβαλ' ἐμπρὸς μιὰ σκάφη,
κι' ἀνέγνωσε τὸν Πλύνιον !...

Ἀλλὰ ἂν ἄφησε ἐποχὴν ὁ χορὸς αὐτός, ἡ πήττα τῆς Τσεβούλας δὲν ἔγινε ἐκείνη τὴ χρονιά !...

Μόνη κι' ἀποκαυχᾶ της, τί νὰ πρωτοπροφτάση κι' αὐτὴ ἡ καψερή ;... Τὰ μακαρόνια της λασπώσανε στὴ φωτιὰ καὶ τὰ φύλλα τῆς πήττας ποιὸς νὰ τ' ἀνοίξη ;

Μάζεψε λοιπὸν κι' αὐτὴ τ' αὐγὰ μὲ τὸ τυρί, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἔφτιανε τὴν πήττα, καὶ ἔκανε μιὰ ὀμελέττα, γιὰ νὰ περάση «γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου», τὴ βραδειά της.

Κι' ἦταν ἡ πρώτη χρονιὰ αὐτή, ποὺ ὁ κακόμοιρος ὁ ἄνδρας της δὲν εἶπε τίποτα γιὰ τὴν ὡραία πήττα τῆς γυναίκας του στὸν καφενὲ καὶ δὲν ἔκανε τοὺς χωριανοὺς νὰ ξεροκαταπίνουν τὴ Μεγάλη Σαρακοστή, ἀμαρτάνοντας, σὰν νὰ τρώγανε πήττα τέτοιες μέρες !...

Ἀλλὰ ποιὸς τὰ λογαριάζει τώρα αὐτά, ὅταν τὸ χωριὸ δοξάζεται καὶ προάγεται στὸν πολιτισμό ; Τώρα ποὺ ἀνεδείχθη βασίλισσα ἡ Ἀργυρὴ στὸ μάδημα τῶν φουδιῶν, ὅπως ἄλλες ἀνεκηρύχθησαν βασίλισσες τοῦ μαναγιάζ, τοῦ «ὀντουλασιὸν» καὶ τοῦ κόκκινου κραγιόν ;

Καὶ ἡ Κοινότης Πατουλιᾶς ἔγινε πειὰ βασίλισσα τῶν βασιλισσῶν ὅλων τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἑλλάδος, στὴν πρόοδο καὶ στὸν πολιτισμό !...

—Ἡ Πατουλιά ! Ἡ Μὶς - Πρωτοπορεία !... ὅπως θὰ λέγανε ἄλλοτε.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Δεχότανε στὸ σπίτι, μὲ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι!

Σὰν ἦταν ἀστυφύλακας στὴν Ἀθήνα....

ΟΔΗΓΙΑ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Κάθε φύλλο περιέχει ἕνα Λαχεῖο Ἑβδομαδιαῖο. Μὲ τὸ Λαχεῖο αὐτὸ ἔχετε δικαίωμα νὰ συμμετάσχετε εἰς ΜΙΑΝ ΚΑΙ ΜΟΝΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ, ἡ ὁποία καὶ ἀναφέρεται ἐντὸς τοῦ δελτίου τοῦ Λαχείου. Π.χ. στὸ σημερινὸ φύλλο, ποὺ θὰ ἀγοράσετε, ἀναφέρεται Κλήρωσις 14 καὶ ἔχετε ἀριθμόν, ὑποτεθείσθω, 15122. Αὐτὸς ὁ λαχνὸς σᾶς δίδει τὸ δικαίωμα νὰ συμμετάσχετε εἰς τὴν 14ην κλήρωσιν, ἡ ὁποία ὅμως θὰ δημοσιευθῆ μετὰ δύο ἑβδομάδας.

Μετὰ δύο ἑβδομάδας θὰ ἀγοράσετε τὸ φύλλο, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἔχουν δημοσιευθῆ οἱ κερδίζοντες ἀριθμοὶ τῆς 14ης κληρώσεως. Θὰ παραβάλετε τότε τὸν ἀριθμὸν τῆς 14ης κληρώσεως, τὸν ὁποῖον θὰ ἔχη τὸ φύλλον, τὸ ὁποῖον ἀγοράσατε πρὸ δύο ἑβδομάδων, καὶ θὰ ἰδῆτε ἐὰν ἐκερδίσατε.

Τὰς ὁδηγίας αὐτὰς δίδομεν, διότι πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας κάμουν λάθος καὶ παρουσιάζουν δελτία ἄλλων κληρώσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν γίνει ἀκόμη, καὶ νομίζουν ὅτι ἐκέρδισαν, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχουν κερδίσει.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ Γαλλὶς συγγραφεὺς κυρία Στάελ ρώτησε κάποτε ἕναν εὐπατρίδη, ὁ ὁποῖος δὲν τὴν συμπαθοῦσε καὶ τόσο :

—Προκειμένου νὰ ἐκλέξετε μεταξὺ δυὸ ἐξ ἴσου ὡραίων γυναικῶν, ποιὰ θὰ προτιμοῦσατε ;

—Τὴν λιγώτερο σοφή ! τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Κόκκαλο ἡ κ. Στάελ.

* * *

Ὁ λόρδος τοῦ Ρώσεστερ, περίφημος γλεντζὲς καὶ ἄσωτος, γυρίζοντας μιὰ μέρα ἀπὸ ἕνα γλέντι, μὲ τοὺς ἀνταξίους φίλους του, ἀντάμωσε στὸ δρόμο τὸν μεγαλείτερο μαθηματικὸ τῆς ἐποχῆς του δόκτορα Μπράϊον, καὶ γιὰ νὰ τὸν πειράξη, τοῦ φώναξε :

—Χαίρετε, δόκτωρ. Εἶμαι δικός σας....ὡς τὰ κατάβαθα τῆς κολάσεως !...

—Χαίρετε, μυλόρδε, τοῦ ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ διάσημος μαθηματικός.

Κι' ἀμέσως πρόσθεσε :

—Ἐπιτρέψατέ μου ὅμως νὰ σᾶς ἀφήσω....ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσθε !...

* * *

Ὅταν ὁ Βίσμαρκ ἦταν σπουδαστὴς στὴν Γοτίγγη, ἔπεσε μιὰ μέρα στὸ κρεββάτι μὲ πυρετό. Ὁ γιατρὸς ποὺ τὸν εἶδε τοῦ συνέστησε νὰ παίρνη κάθε ὥρα ὡρισμένη δόσι κινίνης.

Τὴν ἴδια μέρα, μόλις ἔφυγε ὁ γιατρός, ἔφεραν στὸν Βίσμαρκ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του ἕνα καλάθι γεμάτο λοιμόκαυκα καὶ μιὰ παστὴ κήνα. Ὁ Βίσμαρκ, μόλις τὰ εἶδε, ξέχασε πῶς ἦταν ἄρρωστος καὶ κατεβράχθισε καὶ τὴ κήνα καὶ τὰ λοιμόκαυκα, κατόπιν δὲ πῆγε σὲ μιὰ μπυραρία καὶ τὸ ἔρριξε στὸ ποτό.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸν ξαναεπισκέφθηκε ὁ γιατρὸς καὶ τὸν ρώτησε :

—Πῶς πάτε, κύριε Βίσμαρκ ;

—Δόξα τῷ Θεῷ, γιατρέ μου, καλὰ πάω. Ὁ πυρετὸς ἔφυγε, ἀπάντησε ὁ Βίσμαρκ.

—Ἄ, βέβαια, ἡ κινίνη εἶνε πρώτης τάξεως φάρμακο, εἶπε ὁ γιατρός.

—Μὰ καὶ τὰ λοιμόκαυκα δὲν πέφτουν παρακάτω ! τοῦ φώναξε ὁ Βίσμαρκ, ξεσπῶντας σ' ἀκράτητα γέλια.

* * *

Κάποτε, ἐνῶ ἡ ὀρχήστρα τοῦ ναοῦ τῶν ἀνακτόρων ἐκτελοῦσε ἕνα ὁρατόριο τοῦ Λοῦλλι, ὁ Λουδοβίκος 14ος ἔμεινε γοητευτὸς καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς ἐκτελέσεως. Στὴν ἴδια στάσι μείνανε κι' ὅλοι οἱ εὐγενεῖς, ποὺ περιστοιχίζανε τὸν βασιλέα.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐκτελέσεως, ὁ Λουδοβίκος ρώτησε τὸν κόμητα Ντὲ Γκραμὸν τί ἐντύπωσι τοῦ ἔκαμε τὸ ὁρατόριον τοῦ Λοῦλλι.

—Ἦταν γλυκύτατο στ' αὐτιά, ἀλλὰ...πολὺ σκληρὸ στὰ γόνατα ! ἀπάντησε ὁ τολμηρὸς κόμης.

* * *

Κατὰ τὴ μάχη τοῦ Κάττεμβεκ μιὰ ὀβίδα ἀπέκοψε καὶ τὰ δυὸ μπράτσα ἑνὸς στρατιώτου.

Ὁ συνταγματάρχης του τὸν ἐπεσκέφθη κατόπιν στὸ χειρουργεῖο τοῦ συντάγματος καὶ γιὰ νὰ τὸν παρηγορήση, τοῦ προσέφερε τρία φράγκα.

Ὁ γενναῖος ὅμως τραυματίας δὲν τὰ δέχτηκε.

—Μήπως νομίσατε ὅτι ἔχασα τὰ γάντια μου ; φώναξε μ' ὀργὴ στὸν συνταγματάρχη του.

* * *

Ὁ ποιητὴς Μαλέρμπ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦταν τραυλός, εἶχε καὶ τὸ ἐλάττωμα νὰ φτύνη, καθὼς διάβαζε τὰ ποιήματά του. Γιὰ νὰ διαβάση ἕνα τετράστιχο, ἔπρεπε νὰ φτύση πέντ' ἕξη φορές !

Ὅταν λοιπὸν κάποτε τὸν εἶδε κάποιος συνάδελφός του ν' ἀπαγγέλη στίχους του, εἶπε :

—Δὲν ἀπάντησα στὴ ζωή μου ἄνθρωπο πιὸ ὑγρὸ ἀπ' αὐτὸν τὸν Μαλέρμπ, καὶ ποιητὴ πιὸ ξηρότερό του !...

* * *

Κάποτε ἕνας Ἄγγλος εὐγενὴς ἔγραψε στὸν ἐπιστάτη του :

«Οὐίλλιαμ. Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ ἔρθω στὸ κτῆμα μαζὶ μὲ πέντε φίλους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ δυὸ θὰ μονομαχήσουν. Ἑτοίμασε λοιπὸν γεῦμα γιὰ ἕξη ἄτομα καὶ δεῖπνο γιὰ πέντε !»...

* * *

Μιὰ μέρα ὁ πατὴρ Σαρτενιέ, Δομινικανὸς ἱεροκήρυκας στὸ Παρίσι κατὰ τὰ 1715, ἔγινε ἔξω φρενῶν, γιατί ἀνακάλυψε ὅτι πολλοὶ νεαροὶ πήγαιναν στὸ κήρυγμά του μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ γελᾶνε. Ἀφοῦ λοιπὸν καιτηρίασε τὴ διαγωγὴ αὐτῆ τῶν νεαρῶν «χάχηδων», ὅπως τοὺς ἀπεκάλεσε, τοὺς φώναξε στὸ τέλος :

—Ὅταν θὰ πεθάνετε σεῖς, ποῦ νομίζετε ὅτι θὰ πᾶτε ; Στὸ μπάλλο ; Σὲ συναναστροφές, ὅπου ὑπάρχουν ὤμορφες γυναῖκες ;... Ὄχι ! Στὴ φωτιά !... Στὴ φωτιά !...

Καὶ πρόφερε τὶς τελευταῖες αὐτὲς λέξεις μὲ τόσο βροντερὴ καὶ τρομερὴ φωνή, ὥστε οἱ νεαροὶ ἀστεῖοι, νομίζοντας πῶς ἔπασε πραγματικὰ φωτιά, ὥρμησαν πατεῖς με πατῶ σε ἔξω ἀπ' τὴν ἐκκλησία !...

Ὁ ποιητὴς τοῦ τόπου κ. Ἀνεμοδούρας